

getuigenis: "Liefde-blijft-viering" 11/2/2018

Jan: Eén keer per jaar (rond Valentijn) houden we hier een "liefde-blijft-viering", waarbij de homilie kan vervangen worden door een getuigenis, die aansluit op het thema en op een aangepaste lezing. Nadat we - wat aarzelend- ingingen op een vraag om dit in Kerk & Leven voor te stellen, konden we moeilijk terugkrabbelen om dit in eigen geloofsgemeenschap nóg explicieter over te doen.

Bij Valentijn denken de meeste mensen spontaan aan jong koppeltjes, rode rozen (*die staan er nu ook, dank zij Denise*), hartjes en cadeautjes, waarmee de winkels nu pronken:

Vera: Maar liefde is méér dan dit alles, niet enkel beperkt tot jonge koppeltjes, én... voor ons direct verbonden met ons christelijk geloven .

Vijfendertig jaar stond ik in het eerste leerjaar op Tereken. Honderden kinderen gaf ik catechese en dat hou je maar vol, als je zelf gelovig bent. De voorbereiding op de eerstecommunie was toen elk jaar een hoogtepunt: niet alleen voor de kinderen, maar ook voor de hele familie.

Jan: In de technische scholen gaf ik even lang godsdienstles. Vooral de eigentijdse Bijbelinterpretatie sprak de leerlingen aan. Zó kwamen daar hun eigen vragen en ervaringen aan bod.

Vera: We. kregen kinderen en probeerden ons geloof door te geven. Zij merkten dat bezinningsdagen, bijbelleerhuis, gezinsgroep en marriage encounter ruimte kregen in ons gezinsleven. In de parochie engageerden we ons in de parochieraad, de liturgie, kiemkrachtgesprekken, welzijnsschakels.

Jan: Natuurlijk hebben we veel te danken aan het gezin waarin we opgroeiden, want God mogen ervaren als 'n goede vader en moeder, is een 'godsgeschenk' voor het hele leven.

En ook in de scouts hebben we beiden intensief waarden leren beleven als: naar anderen luisteren, je eigen mening en gevoelens vertolken, je inzetten voor de gemeenschap, respectvol omgaan met de natuur, geloof in de positieve kracht van vriendschap ...

Vera: Er waren momenten waarop we wat uit elkaar groeiden. Maar steeds bracht de liefde ons hechter bij elkaar. Aan een relatie moet je blijven werken. Liefde is een werkwoord en... werkt ook écht. Voor sommige jonge en oudere paren is dit niet vanzelfsprekend. Ze geven het op, ook al beloofden ze elkaar trouw in lief en leed. Moeilijkheden hebben soms negatieve gevolgen, maar de openende kracht van de liefde is zoveel sterker.

Jan: Ja, wat is het allereerste gebod? LUISTEREN ...

Wat de Schriftgeleerde deed is niet eenvoudig: 'gewoon' weergeven/ teruggeven wat de ander gezegd heeft. Probeer het zelf maar eens in een gesprek. Daarom zegt Jezus: "Jij staat niet veraf van het Koninkrijk Gods, als je luistert met heel je hart, je ziel, je verstand.

Tegenover dat écht luisteren staat de ont-luistering van een samenleving waarin kijkcijfers en productiecijfers de hoofdtoon krijgen.

Als mensen elkaar niet meer horen, kunnen ze elkaar ook niet toe-be-horen. En christenen willen juist elkaar en God toebehoren! Dat is voor hen het allereerste punt... om dan te durven spreken over en tot elkaar, om te durven getuigen van Gods mens-woording in Jezus en in elkaar.

Timothy Radcliffe, dominicaan, schrijft in zijn boek 'What is the point of being a Christian?' "Wij moeten 'n gemeenschap worden, die overtuigend over God wil spreken, in vreugde en vrijheid.

Mensen die bang zijn voor de wereld en voor elkaar, komen niet langer geloofwaardig over. Wij mógen uitdagend worden, zodat anderen zich afvragen wat de betekenis van ons leven is. En dat is God."

Vera: Wat kan mooier zijn dan 'n jong koppeltje? Een oud(er) koppeltje, dat niet zozeer in mekaars ogen blik, maar samen in dezelfde richting kijkt; vertrouwend in de ander en in de **Ander** die ons leven in handen houdt. Elke stap houdt een risico in, maar wie altijd met beide voeten op de grond wil blijven, zal nooit een stap verder zetten. Elkaar vergeven is zo'n stap van vertrouwen. Dan kunnen ziekte en tegenslagen groeimomenten worden. En 'n biddende geloofsgemeenschap is voor ons 'n onmisbare krachtbron.